

Mál nr. 26/2015
M og
vátryggingafélagið V v/ ábyrgðartryggingar ökutækisins X.

Gildi fyrirvara við skaðabótauppgjör vegna umferðarslyss 5. febrúar 2010.

Gögn.

1. Málskot móttakið 19. janúar 2015 ásamt gögnum.
2. Bréf V dags. 2. febrúar 2015.

Málsatvik.

Í málinu liggur fyrir að M fékk greiddar bætur skv. skaðabótalögum nr. 50/1993 úr ábyrgðartryggingu ökutækisins X í nóvember 2013. Í apríl 2014 voru settar fram frekari kröfur af hálfu M vegna bóta fyrir varanlega örorku og vísað til fyrirvara sem gerður var við bótauppgjör milli hennar og V í nóvember árið áður. Ágreiningur er um gildi þess fyrirvara sem settur var en í málinu liggur fyrir afrit tjónsuppgjörstillögu á eyðublaði frá V sem dagsett er 9. nóvember 2013. Ekki verður annað séð en að þar hafi verið handskrifað að uppgjörstillaga sé „samþykkt f.h. tjónþola með fyrirvara“.

M telur að nægilega skýr fyrirvari hafi verið settur við uppgjör milli M og V í nóvember 2013 til þess að hún geti nú haft uppi kröfur um aðra árslaunaviðmiðun skv. 7. gr. skaðabótalaga en gert var í áðurnefndu uppgjöri. M telur að fyrirvarinn hafi verið greinilegur og gerður við bótauppgjörið í heild og þess vegna verði að fjalla efnislega um frekari kröfur hennar um bætur fyrir varanlega örorku.

V telur að umræddur fyrirvari hafi verið verið almennt orðaður og beri M hallann af því að hafa ekki orðað hann með skýrari hætti, sbr. efnislega niðurstöðu í máli Hæstaréttar nr. 576/2013 um hver beri hallann af óskýrum fyrirvara. V bendir einnig á að það verði að skoða gögn málsins í heild sinni, þ.á.m. að krafa M um bætur fyrir varanlega örorku hafi verið byggð á 3. mgr. 7. gr. skaðabótalaga og að það hafi efnislega verið fallist á þá kröfu í uppgjörstillögu V. Fyrirvarinn hafi verið settur einhliða fram af lögmanni M og beri M hallann af því að hann hafi ekki verið skýr. V bendir einnig á að m.v. upplýsingar sem það hafi um tekjusögu M sé ekki sannað að aðstæður M hafi verið óvenjulegar í skilningi 2. mgr. 7. gr. þannig að fallast megi á kröfur M ef fyrirvarinn er talinn vera nægilega skýr til að leggja hann til grundvallar.

Álit.

Í málinu er meginálitaefnið það hvort gerður hafi verið fyrirvari við bótauppgjör M og V þannig að M geti gert frekari kröfur um greiðslu bóta fyrir varanlega örorku skv. skaðabótalögum. Nánar tiltekið felst í því hvort fyrirvarinn, „samþykkt f.h. tjónþola með fyrirvara“, nái til þeirrar breytingar sem orðið hefur á forsendum kröfugerðar M frá því að bótakrafa var gerð þann 14. október 2013 þar til frekari kröfur voru gerðar með bréfi dags. 14. apríl 2014.

Þegar samningsfyrirvari við bótauppgjör er skýrður verður að leggja til grundvallar að sá sem fyrirvarann gerir greini skýrlega um hvað fyrirvari er gerður. Almennit orðalag, líkt og lögmaður M notaði á uppgjörseyðublaði V, verður síðan að skýra með hliðsjón af samskiptum samningsaðila. Í gögnum málsins verður ekki séð að lögmaður M hafi haft önnur sjónarmið en þau að uppgjör bóta til handa M fyrir varanlega örorku taki mið af árslaunum skv. 3. mgr. 7. gr. skaðabótalaga þegar bótakrafa var fyrst sett fram. Féllst V efnislega á þá kröfu og ekki er sýnt fram á að frekari samskipti hafi átt sér stað um þá viðmiðun. Þar sem ekki var ágreiningur um umræddar forsendur árslauna verður ekki með góðum vilja litið svo á að það almenna orðalag, sem lögmaður M notar við uppgjör bóta í nóvember 2013, sé hægt að skilja þannig að ágreiningur hafi verið um forsendur árslauna við uppgjör bóta með samningi M og V. Verður M því að bera

hallann af því að hafa ekki orðað umræddan samningsfyrirvara með skýrari hætti og telst hann ekki hafa náð til árslaunaviðmiðunar við uppgjör bóta fyrir varanlega örorku. Þegar af þeirri ástæðu á M ekki rétt á frekari bótum úr ábyrgðartryggingu X.

Niðurstaða.

M á ekki rétt á frekari bótum úr ábyrgðartryggingu X hjá V.

Reykjavík 17. febrúar 2015.

Þóra Hallgrímsdóttir lögfr.

Valgeir Pálsson hrl.

Jón Magnússon hrl.